

ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ ΤΗΣ ΕΥΡΩΠΗΣ

ΕΥΡΩΠΑΪΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΤΩΝ ΑΝΘΡΩΠΙΝΩΝ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ

ΠΡΩΤΟ ΤΜΗΜΑ

ΥΠΟΘΕΣΗ   È È   **κατά ΕΛΛΑΔΑΣ**

(Προσφυγή αριθ. 64417/01)

ΑΠΟΦΑΣΗ

ΣΤΡΑΣΒΟΥΡΓΟ

29 Ιανουαρίου 2004

Η παρούσα απόφαση θα καταστεί οριστική σύμφωνα με τους όρους που προβλέπονται από το άρθρο 44 § 2 της Σύμβασης. Μπορεί να υποστεί τυπικές διορθώσεις.

Στην υπόθεση È È κατά Ελλάδας,

Το Ευρωπαϊκό Δικαστήριο των Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων (πρώτο τμήμα), συνεδριάζοντας σε δικαστικό συμβούλιο αποτελούμενο από τους:

Κύριο P. LORENZEN, *πρόεδρο,*

Κύριο Κ.Λ. POZAKH,

Κύριο G. BONELLO,

Κυρία F. TULKENS,

Κυρία N. VAJIC,

Κύριο E. LEVITS,

Κυρία E. STEINER, *δικαστές,*

και τον κύριο S. Nielsen, *αναπληρωτή γραμματέα τμήματος.*

Αφού διασκέφθηκε σε δικαστικό συμβούλιο στις 17 Οκτωβρίου 2002 και 8 Ιανουαρίου 2004,

Εκδίδει την πιο κάτω απόφαση, η οποία ελήφθη την ημερομηνία αυτή:

ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑ

1. Η υπόθεση έχει εισαχθεί με μία προσφυγή (αριθ. 64417/01) στρεφόμενη κατά της Ελληνικής Δημοκρατίας, ένας υπήκοος της οποίας, ο κ. È È («ο προσφεύγων»), προσέφυγε ενώπιον του Δικαστηρίου στις 22 Δεκεμβρίου 2000 δυνάμει του πρώην άρθρου 34 της Σύμβασης για την προστασία των Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων και των Θεμελιωδών Ελευθεριών («η Σύμβαση»).

2. Ο προσφεύγων εκπροσωπείται από τον κ. Δ. Νικόπουλο, δικηγόρο Θεσσαλονίκης. Η Ελληνική Κυβέρνηση («η Κυβέρνηση») εκπροσωπείται από τους απεσταλμένους του αντιπροσώπου της, κύριο Σ. Σπυρόπουλο, σύμβουλο του Νομικού Συμβουλίου του Κράτους, και κυρία Μ. Παπίδα, πάρεδρο του Νομικού Συμβουλίου του Κράτους.

3. Ο προσφεύγων παραπονήθηκε, ειδικότερα, υπό το πρίσμα του άρθρου 6 § 1 της Σύμβασης, για τη διάρκεια μιας ποινικής διαδικασίας.

4. Στις 6 Δεκεμβρίου 2001, το τμήμα αποφάσισε να κοινοποιήσει στην εναγόμενη κυβέρνηση το παράπονο που έλκεται από τη διάρκεια της διαδικασίας (άρθρο 54 § 2 β του κανονισμού) και να κηρύξει την προσφυγή απαράδεκτη για το επιπλέον.

5. Με μία απόφαση της 17 Οκτωβρίου 2002, το τμήμα κήρυξε παραδεκτό το παράπονο του προσφεύγοντος που έλκεται από τη διάρκεια της διαδικασίας.

6. Τόσο ο προσφεύγων όσο και η Κυβέρνηση κατέθεσαν γραπτές παρατηρήσεις επί της ουσίας της υπόθεσης (άρθρο 59 § 1 του κανονισμού).

ΩΣ ΠΡΟΣ ΤΑ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΑ ΠΕΡΙΣΤΑΤΙΚΑ

ΟΙ ΣΥΝΘΗΚΕΣ ΤΗΣ ΥΠΟΘΕΣΗΣ

7. Ο προσφεύγων είναι ένας έλληνας υπήκοος, ο οποίος γεννήθηκε το 1937 και είναι κάτοικος Αιγινίου Πιερίας (Ελλάδα).

8. Από το 1983 μέχρι το 1988, ο προσφεύγων ήταν πρόεδρος του διοικητικού συμβουλίου δύο εταιριών υφαντουργίας. Στις 20 Νοεμβρίου 1989, το διοικητικό συμβούλιο μιας από τις εταιρίες αυτές διαπίστωσε ανωμαλίες στα λογιστικά βιβλία της τελευταίας και άσκησε μήνυση κατά του προσφεύγοντος.

9. Διωχθείς στις 13 Μαΐου 1991, ο προσφεύγων παραστάθηκε, στις 3 Ιουνίου 1991, ενώπιον του Εισαγγελέως Πλημμελειοδικών, ο οποίος επιλήφθηκε της υπόθεσης, και αρνήθηκε τις κατηγορίες της κατάχρησης εταιρικής περιουσίας (ύψους 100.035.415 δραχμών) και της κατάχρησης εμπιστοσύνης (ύψους 9.800.000 δραχμών). Η κατάθεση του προσφεύγοντος συνεχίστηκε ενώπιον του Εισαγγελέως στις 7 Ιουνίου 1991 και αναβλήθηκε για τις 14 Ιουνίου 1991, ημερομηνία

κατά την οποία ο προσφεύγων ζήτησε μία αναβολή γιατί ο δικηγόρος του συμμετείχε σε μία απεργία του Δικηγορικού Συλλόγου της Αθήνας. Στις 10 Ιουλίου 1991, ο Εισαγγελέας τοποθέτησε τον προσφεύγοντα υπό δικαστικό έλεγχο. Οι υποχρεώσεις που του επιβλήθηκαν συνίσταντο στην απαγόρευση εξόδου από την επικράτεια και στην καταβολή μιας εγγύησης 15.000.000 δραχμών (απόφαση αριθ. 9/1991 του Ανακριτή).

10. Ο Εισαγγελέας Πλημμελειοδικών διαβίβασε τη δικογραφία στον Εισαγγελέα Εφετών, ο οποίος τη διαβίβασε με τη σειρά του στο Συμβούλιο Εφετών της Αθήνας, στις 25 Νοεμβρίου 1991.

11. Στις 10 Μαρτίου 1992, το Συμβούλιο Εφετών αποφάσισε να παραπέμψει τον προσφεύγοντα ενώπιον του Τριμελούς Εφετείου Κακουργημάτων της Αθήνας και διατήρησε σε ισχύ την απόφαση αριθ. 9/1991 του Ανακριτή.

12. Στις 19 Ιουλίου 1993, ο προσφεύγων κατέθεσε ενώπιον του Συμβουλίου Εφετών μία προσφυγή κατά της απόφασης αριθ. 9/1991 του Ανακριτή, ζητώντας τη μείωση της εγγύησης. Στις 24 Αυγούστου 1993, το Συμβούλιο Εφετών απέρριψε την προσφυγή. Στις 6 Απριλίου 1994, μετά από μία νέα προσφυγή του προσφεύγοντος, το Συμβούλιο Εφετών δέχθηκε να μειώσει το ύψος της σε 8.000.000 δραχμών.

13. Η δικάσιμος ενώπιον του κακουργιοδικείου ορίστηκε για τις 14 Φεβρουαρίου 1994, αλλά αναβλήθηκε για τις 13 Νοεμβρίου 1995, εξαιτίας της συμμετοχής του δικηγόρου του προσφεύγοντος στην απεργία του Δικηγορικού Συλλόγου Αθηνών.

14. Στις 9 Μαρτίου 1994, ο προσφεύγων προσέφυγε εκ νέου στο Συμβούλιο Εφετών ζητώντας την αναθεώρηση του ποσού της εγγύησης. Στις 6 Απριλίου 1994, το Συμβούλιο Εφετών δέχθηκε εν μέρει την προσφυγή του.

15. Στις 13 Νοεμβρίου 1995, οι δικηγόροι του προσφεύγοντος ζήτησαν μία νέα αναβολή. Το κακουργιοδικείο ανέβαλε τη δικάσιμο για τις 23 Φεβρουαρίου 1996. Στη συνέχεια, εξαιτίας της ασθένειας του

προσφεύγοντος, η δικάσιμος αναβλήθηκε για τις 31 Μαΐου 1996, ημερομηνία κατά την οποία τελικά εκδικάστηκε. Την ίδια ημέρα, το κακουργιοδικείο έκρινε τον προσφεύγοντα ένοχο των πράξεων για τις οποίες κατηγορείτο και τον καταδίκασε σε ποινή κάθειρξης δώδεκα ετών και έξι μηνών (απόφαση αριθ. 1527-1528/1996). Ο προσφεύγων ήταν ήδη κρατούμενος από τις 18 Απριλίου 1996, σε εκτέλεση άλλων δικαστικών αποφάσεων.

16. Στις 31 Μαΐου 1996, ο ενάγων άσκησε έφεση κατά της απόφασης με αριθμό 1527-1528/1996 ενώπιον του Εφετείου Κακουργημάτων της Αθήνας και ζήτησε να έχει η έφεση ανασταλτικό αποτέλεσμα. Το Εφετείο απέρριψε το αίτημα αυτό στις 16 Σεπτεμβρίου 1996.

17. Στις 18 Δεκεμβρίου 1996, το Εφετείο δέχθηκε μία αίτηση αποφυλάκισης του προσφεύγοντος κάτω από δικαστικό έλεγχο για λόγους υγείας μέχρι τη δικάσιμο ενώπιόν του.

18. Η δικάσιμος, η οποία είχε οριστεί αρχικά για τις 17 Μαρτίου 1997, αναβλήθηκε για τις 5 Μαΐου 1997 (για να κλητευθούν δύο μάρτυρες), και στη συνέχεια για τις 20 Οκτωβρίου 1997 (εξαιτίας της απουσίας ενός μάρτυρα), τις 10 Δεκεμβρίου 1997 (για να κλητευθούν δύο μάρτυρες να παραστούν και να επιτραπεί η προσαγωγή ορισμένων αποδεικτικών στοιχείων), τις 15 Μαΐου 1998 (εξαιτίας μιας ασθένειας του προσφεύγοντος), τις 5 Ιουνίου 1998 (εξαιτίας του υπερφορτωμένου πινακίου της ημέρας εκείνης) και τις 15 Φεβρουαρίου 1999. Την ημερομηνία αυτή το Εφετείο κακουργημάτων απέρριψε την έφεση ως αβάσιμη για ορισμένες κατηγορίες και για λόγους παραγραφής κατά τα λοιπά.

19. Την 1^η Μαρτίου 1999, ο προσφεύγων κατέθεσε μία αίτηση ακύρωσης της διαδικασίας ενώπιον του Εφετείου στο μέτρο που απέρριψε την έφεση ως αβάσιμη. Το Εφετείο δέχθηκε την αίτηση αυθημερόν και όρισε τη δικάσιμο για τις 2 Απριλίου 1999, ημερομηνία κατά την οποία η συζήτηση αναβλήθηκε για τις 15 Οκτωβρίου 1999

προκειμένου να κλητευθούν δύο μάρτυρες και να διαταχθεί η προσαγωγή ορισμένων εγγράφων. Στις 15 Οκτωβρίου 1999, η συζήτηση διακόπηκε και αναβλήθηκε για τις 17 Μαρτίου 2000, μετά από αίτηση του δικηγόρου του προσφεύγοντος. Την ημερομηνία αυτή, η συζήτηση διακόπηκε εκ νέου και συνεχίστηκε στις 23 Ιουνίου 2000.

20. Με απόφαση της 23 Ιουνίου 2000, το Εφετείο αθώωσε τον προσφεύγοντα (απόφαση αριθ. 970/2000).

ΩΣ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΝΟΜΟ

I. ΕΠΙ ΤΗΣ ΠΡΟΒΑΛΛΟΜΕΝΗΣ ΠΑΡΑΒΙΑΣΗΣ ΤΟΥ ΑΡΘΡΟΥ 6 § 1 ΤΗΣ ΣΥΜΒΑΣΗΣ

21. Ο προσφεύγων υποστηρίζει ότι η διάρκεια της διαδικασίας παραβίασε την «λογική προθεσμία», όπως αυτός προβλέπεται από το άρθρο 6 § 1 της Σύμβασης, το οποίο έχει ως εξής:

«Παν πρόσωπον έχει δικαίωμα όπως η υπόθεσίς του δικασθή (...) εντός λογικής προθεσμίας, υπό (...) δικαστηρίου (...), το οποίον θα αποφασίση (...) επί του βασίμου πάσης εναντίον του κατηγορίας ποινικής φύσεως (...).»

A. Η περίοδος που πρέπει να ληφθεί υπόψη

22. Η περίοδος που πρέπει να ληφθεί υπόψη άρχισε στις 3 Ιουνίου 1991, με την παράσταση του προσφεύγοντος ενώπιον του Εισαγγελέως Πλημμελειοδικών και έληξε στις 23 Ιουνίου 2000, με την απόφαση του Εφετείου Κακουργημάτων. Η διαδικασία διήρκεσε επομένως εννέα χρόνια και είκοσι ημέρες για δύο βαθμούς δικαιοδοσίας.

B. Λογικός χαρακτήρας της διάρκειας της διαδικασίας

23. Ο προσφεύγων υποστηρίζει ότι η αποκλειστική ευθύνη για το μάκρος της διαδικασίας ανήκει στις δικαστικές αρχές που επέτρεψαν να παρέλθει ένα διάστημα δύο ετών, οκτώ μηνών και επτά ημερών μεταξύ της ημερομηνίας της εμφάνισής του ενώπιον του Εισαγγελέως και εκείνης της δικασίμου που ορίστηκε ενώπιον του Κακουργιοδικείου. Επιπλέον, ο προσφεύγων ισχυρίζεται ότι η Κυβέρνηση είναι υπεύθυνη για μία περίοδο ενός έτους και εννέα μηνών περίπου που παρήλθε μεταξύ της αρχικής ημερομηνίας ορισμού της συζήτησης ενώπιον του Εφετείου και της 13 Νοεμβρίου 1995, ημερομηνία κατά την οποία η συζήτηση έλαβε χώρα. Ο προσφεύγων αποδίδει επίσης στο Εφετείο την ευθύνη για την μη εμφάνιση των μαρτύρων κατηγορίας και την ανάγκη της αναβολής της συζήτησης σε τέσσερις περιπτώσεις για ένα διάστημα ενός έτους, ενός μηνός και είκοσι εννέα ημερών. Μέμφεται επίσης το Εφετείο για την αναβολή της συζήτησης που προβλεπόταν για τις 5 Ιουνίου 1998 στις 15 Φεβρουαρίου 1999.

24. Η Κυβέρνηση υποστηρίζει ότι το διάστημα μεταξύ της 3 Ιουνίου 1991, όταν ο προσφεύγων εμφανίστηκε ενώπιον του Εισαγγελέως, και της 10 Μαρτίου 1992, όταν το Συμβούλιο Εφετών εξέδωσε το βούλευμά του με το οποίο παρέπεμψε τον προσφεύγοντα σε δίκη, ήταν αναγκαίο για να επιτρέψει στον Εισαγγελέα να μελετήσει τη δικογραφία και να συντάξει την πρότασή του και στο Συμβούλιο Εφετών να αποφασίσει την παραπομπή του κατηγορουμένου σε δίκη. Εξάλλου, κατά την άποψη της Κυβέρνησης, από τις 10 Μαρτίου 1992 μέχρι τις 23 Ιουνίου 2000, ημερομηνία της απόφασης του Εφετείου, καμία καθυστέρηση δεν μπορεί να καταλογιστεί στις δικαστικές αρχές. Επιπλέον, θα έπρεπε να ληφθεί υπόψη και η περίοδος των δικαστικών διακοπών (από την 1^η Ιουλίου μέχρι τις 15 Σεπτεμβρίου 1991). Η αναβολή της συζήτησης της 13 Νοεμβρίου 1995 ήταν η συντομότερη αν λάβουμε υπόψη την υπερφόρτωση των πινακίων των δικαστηρίων την εποχή εκείνη εξαιτίας της απεργίας του Δικηγορικού Συλλόγου. Οι υποθέσεις τα αδικήματα των οποίων κινδύνευαν να παραγραφούν είχαν

προτεραιότητα. Η απεργία του Δικηγορικού Συλλόγου διήρκεσε, με διακοπές, από τις 23 Ιανουαρίου 1989 μέχρι τις 30 Ιουνίου 1994 και ορισμένες περιόδους υπήρξαν ιδιαίτερα μεγάλες όπως εκείνες της 20 Μαΐου μέχρι τις 7 Ιουλίου 1992 και της 30 Οκτωβρίου 1992 μέχρι τις 8 Μαρτίου 1993.

25. Λαμβάνοντας υπόψη τα πιο πάνω αναφερόμενα στοιχεία, η Κυβέρνηση υποστηρίζει ότι η διαδικασία ενώπιον του πρωτοβάθμιου δικαστηρίου, η οποία διήρκεσε είκοσι οκτώ μήνες, δεν ήταν υπερβολική. Κατά τα άλλα, το σύνολο των αναβολών ενώπιον της δικαιοδοσίας αυτής χορηγήθηκαν κατόπιν αιτήσεων του προσφεύγοντος ή του πληρεξουσίου δικηγόρου του. Ενώπιον του Εφετείου, οι αναβολές των 17 Μαρτίου 1997, 5 Μαΐου 1997, 20 Οκτωβρίου 1997 και 10 Δεκεμβρίου 1997 ήταν αποτέλεσμα της ανάγκης κλήτευσης των μαρτύρων και της προσαγωγής ορισμένων εγγράφων. Ο προσφεύγων συναίνεσε σε αυτές. Τέλος, η νέα διαδικασία ενώπιον του Εφετείου διήρκεσε δεκατέσσερις μήνες και η συζήτηση αναβλήθηκε τρεις φορές από τις οποίες τη μία μετά από αίτηση του προσφεύγοντος.

26. Το Δικαστήριο υπενθυμίζει ότι ο λογικός χαρακτήρας της διάρκειας μιας διαδικασίας πρέπει να εκτιμάται ειδικότερα υπό το φως της πολυπλοκότητας της υπόθεσης, της συμπεριφοράς του προσφεύγοντος και των αρμοδίων αρχών, το διακύβευμα της ένδικης διαφοράς για τον ενδιαφερόμενο (βλέπε, ανάμεσα σε πολλές άλλες, την απόφαση *Pélissier et Sassi κατά Γαλλίας* [GC], αριθ. 25444/94, § 67, ΕΔΔΑ 1999-II) και ακολουθώντας τις συνθήκες της υπόθεσης, οι οποίες υπαγορεύουν μία σφαιρική αξιολόγηση (*Piccolo κατά Ιταλίας*, αριθ. 45891/99, § 10, 7 Νοεμβρίου 2000). Ειδικότερα, το Δικαστήριο σημειώνει ότι η συμπεριφορά του προσφεύγοντος συνιστά ένα αντικειμενικό στοιχείο, το οποίο δεν είναι καταλογιστέο στο εναγόμενο Κράτος και λαμβάνεται υπόψη για τον καθορισμό του κατά πόσον υπήρξε ή όχι υπέρβαση της λογικής προθεσμίας του άρθρου 6 § 1 (*Wiesinger κατά Αυστρίας*, απόφαση της 30 Οκτωβρίου 1991, série A

no. 213, σελ. 22, § 57 – *Erkner et Hofauer*, απόφαση της 23 Απριλίου 1987, série A no. 117, σελ. 63, § 68). Σε ό,τι αφορά την ευθύνη των δικαστικών αρχών πάνω στο ζήτημα αυτό, το Δικαστήριο επιβεβαιώνει ότι εναπόκειται στα Συμβαλλόμενα Κράτη να οργανώσουν το δικαστικό σύστημά τους κατά τρόπο ώστε τα δικαστήριά τους να μπορούν να εγγυηθούν σε όλους το δικαίωμα να επιτύχουν μία τελεσίδικη απόφαση πάνω στις αμφισβητήσεις επί των δικαιωμάτων και υποχρεώσεων του αστικής φύσεως μέσα σε μία λογική προθεσμία (*Richart-Luna κατά Γαλλίας*, αριθ. 48566/99, § 47, 8 Απριλίου 2003, και, τελευταία, *Signe κατά Γαλλίας*, αριθ. 55875/00, § 37, 14 Οκτωβρίου 2003).

27. Σε ό,τι αφορά τις καθυστερήσεις που προκλήθηκαν από την απεργία του Δικηγορικού Συλλόγου, το Δικαστήριο έχει υπογραμμίσει ήδη τις αρνητικές συνέπειες της διάρκειάς της. Έχει κρίνει ότι μία τέτοια απεργία όχι μόνον επιδεινώνει τη διαρθρωτική δυσλειτουργία της δικαιοσύνης, συμβάλλοντας στη συμφόρηση των πινακίων των δικαστηρίων, αλλά επηρεάζει και τα δικαιώματα και τις υποχρεώσεις εκείνων τους οποίους οι δικηγόροι είχαν καθήκον να προστατεύσουν, ήτοι τους πολίτες που έβλεπαν να συσσωρεύονται οι πρόσθετες καθυστερήσεις στην εξέταση των υποθέσεών τους. Συνεπώς, μία τέτοια απεργία, από μόνη της, δεν θα μπορούσε να αποδοθεί στην ευθύνη ενός Συμβαλλομένου Κράτους αναφορικά με την ύπαρξη της λογικής προθεσμίας (*Παφίτης και λοιποί κατά Ελλάδα*, απόφαση της 26 Φεβρουαρίου 1998, *Recueil des arrêts et décisions* 1998-I, σελ. 459, § 96). Εν τούτοις, οι προσπάθειες που καταβλήθηκαν από το τελευταίο για την απορρόφηση οποιασδήποτε καθυστέρησης που θα προέκυπτε λαμβάνονται υπόψη για τους σκοπούς του ελέγχου της τήρησης της εν λόγω απαίτησης. Παρά ταύτα, παραμένει γεγονός ότι, σύμφωνα με τους όρους του άρθρου 6 § 1 οι υποθέσεις πρέπει να δικάζονται «μέσα σε μία λογική προθεσμία» (*Παπαγεωργίου κατά Ελλάδα*, απόφαση της 22 Οκτωβρίου 1997, *Recueil* 1997-VI, σελ. 2290-2291, §§ 47-48).

28. Εν προκειμένω, το Δικαστήριο σημειώνει ότι μεταξύ της ημερομηνίας κατά την οποία ο προσφεύγων ενεπλάκη στην υπόθεση αυτή (στις 3 Ιουνίου 1991) και εκείνης στην οποία ορίστηκε η συζήτηση ενώπιον του Εφετείου (στις 14 Φεβρουαρίου 1994), παρήλθαν δύο έτη και οκτώ μήνες. Επιπλέον, στις 14 Φεβρουαρίου 1994, η συζήτηση αναβλήθηκε για τις 13 Νοεμβρίου 1995, γεγονός που προκάλεσε μία καθυστέρηση ενός έτους και εννέα μηνών. Εν τω μεταξύ, η απεργία του Δικηγορικού Συλλόγου της Αθήνας είχε ήδη λήξει από τον Ιούνιο του 1994. Εξάλλου, το Δικαστήριο σημειώνει ότι όλες οι αναβολές ενώπιον του Εφετείου, με εξαίρεση εκείνη της 15 Μαΐου 1998, αποφασίστηκαν αυτεπάγγελα από το Δικαστήριο αυτό.

29. Ενόψει των σκέψεων που προηγούνται, το Δικαστήριο καταλήγει ότι η υπόθεση του προσφεύγοντος δεν εκδικάστηκε μέσα σε μία «λογική προθεσμία» και ότι, συνεπώς, υπήρξε παραβίαση του άρθρου 6 § 1 της Σύμβασης.

II. ΕΠΙ ΤΗΣ ΕΦΑΡΜΟΓΗΣ ΤΟΥ ΑΡΘΡΟΥ 41 ΤΗΣ ΣΥΜΒΑΣΗΣ

30. Σύμφωνα με τους όρους του άρθρου 41 της Σύμβασης, «Εάν το Δικαστήριο κρίνει ότι υπήρξε παραβίαση της Σύμβασης ή των Πρωτοκόλλων της και εάν το εσωτερικό δίκαιο του Υψηλού Συμβαλλομένου Μέρους επιτρέπει την ατελή μόνον επανόρθωση των συνεπειών της παραβίασης αυτής, το Δικαστήριο επιδικάζει στον ζημιωθέντα διάδικο, εφόσον συντρέχει λόγος, μία δίκαιη ικανοποίηση.»

A. Ζημία

31. Ο προσφεύγων ζητεί 60.000 ευρώ για την ηθική βλάβη και την ταλαιπωρία που προκλήθηκαν από την υπερβολική διάρκεια της διαδικασίας.

32. Η Κυβέρνηση εκτιμά ότι μία διαπίστωση της παραβίασης θα αποτελούσε αφ'εαυτής μία επαρκή δίκαιη ικανοποίηση.

33. Το Δικαστήριο θεωρεί ότι ο προσφεύγων υπέστη μία ηθική βλάβη που δεν επανορθώνεται επαρκώς από τη διαπίστωση της παραβίασης της Σύμβασης. Λαμβανομένης υπόψη της νομολογίας επί του ζητήματος και αποφαινόμενο κατά δίκαιη κρίση, όπως επιτάσσει το άρθρο 41, αποφασίζει να επιδικάσει στον προσφεύγοντα 6.000 ευρώ για την αιτία.

B. Έξοδα και δικαστική δαπάνη

34. Ο προσφεύγων ζητεί 6.000 ευρώ για τα έξοδα και τη δικαστική δαπάνη της διαδικασίας ενώπιον του Δικαστηρίου.

35. Η Κυβέρνηση βεβαιώνει ότι ο πληρεξούσιος δικηγόρος του προσφεύγοντος υπέγραψε μόνον τις παρατηρήσεις πάνω στο παραδεκτό της υπόθεσης καθώς και μία επιστολή πάνω στο ζήτημα της δίκαιης ικανοποίησης, με ημερομηνίες 10 Ιουλίου 2002 και 14 Ιανουαρίου 2003 αντίστοιχα. Συνεπώς, το ποσό των 6.000 ευρώ δεν αντιστοιχεί στα πραγματικά έξοδα και τη δικαστική δαπάνη.

36. Το Δικαστήριο σημειώνει ότι ο προσφεύγων δεν προσκομίζει καμία απόδειξη δικηγορικής αμοιβής για την ενώπιόν του διαδικασία. Πρέπει επομένως να απορριφθεί το αντίστοιχο αίτημά του.

Γ. Τόκοι υπερημερίας

37. Το Δικαστήριο κρίνει προσήκον να βασίσει τους τόκους υπερημερίας πάνω στο επιτόκιο δανεισμού της Ευρωπαϊκής Κεντρικής Τράπεζας προσαυξημένο κατά τρεις εκατοστιαίες μονάδες.

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ, ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ, ΟΜΟΦΩΝΑ,

1. *Ορίζει* ότι υπήρξε παραβίαση του άρθρου 6 § 1 της Σύμβασης.
2. *Ορίζει*
  - α) ότι το εναγόμενο Κράτος πρέπει να καταβάλει στον προσφεύγοντα, μέσα σε τρεις μήνες από την ημέρα κατά την οποία η απόφαση θα καταστεί τελεσίδικη σύμφωνα με το

άρθρο 44 § 2 της Σύμβασης, 6.000 (έξι χιλιάδες) ευρώ για ηθική βλάβη, πλέον οποιουδήποτε ποσού, το οποίο μπορεί να οφείλεται ως φόρος πάνω στο ποσό αυτό,

β) ότι από τη λήξη της προθεσμίας αυτής και μέχρι την καταβολή, το ποσό αυτό θα προσαυξηθεί με τόκους υπολογιζόμενους με επιτόκιο ίσο με το επιτόκιο δανεισμού της Ευρωπαϊκής Κεντρικής Τράπεζας, το οποίο θα ισχύει κατά την εν λόγω περίοδο, προσαυξημένο κατά τρεις εκατοστιαίες μονάδες.

3. *Απορρίπτει*, ομόφωνα, το αίτημα της δίκαιης ικανοποίησης κατά τα λοιπά.

Συντάχθηκε στη γαλλική γλώσσα και στη συνέχεια κοινοποιήθηκε εγγράφως στις 29 Ιανουαρίου 2004 κατ'εφαρμογή του άρθρου 77 §§ 2 και 3 του κανονισμού.

(υπογραφή)

Søren NIELSEN

Αναπληρωτής Γραμματέας

(υπογραφή)

Peer LORENZEN

Πρόεδρος

Ακριβής μετάφραση του συνημμένου
εγγράφου από τα γαλλικά.

Αθήνα, 12 Φεβρουαρίου 2004

Ο μεταφραστής

Αλέξανδρος Πετρουσόπουλος

